

PEJSEK A KOČIČKA JEDOU DO ZOO

Vlasta Hurtíková

edika.

Pejsek a kočička jedou do zoo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Vlasta Hurtíková
Pejsek a kočička jedou do zoo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

edika.

© Vlasta Hurtíková, 2026

Illustrations © Martina Slábová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-266-2190-4

ISBN e-knihy 978-80-266-2192-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-266-2193-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-266-2194-2 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

PEJSEK A KOČIČKA JEDOU DO ZOO

Vlasta Hurtíková

edika.

PŘEDMLUVA

Pojďte dál, děti, pojdte honem blíž! My jsme s kočičkou zjistili, že svět je mnohem větší než naše zahrada a že tam, kam vás zveme na výlet, bydlí zvířátka, která jsou tak milá a zašmodrchaná, že připomínají rozpletené klubíčko vlny, do kterého se zamotala všechna radost světa. Některá mají nos jako hadici, jiná nosí na zádech bochníky a některá jsou zas vysoká jako rozhledna.

Vezměte nás za tlapku a pojdte se podívat s námi do zoo. My vám o každém tom zvířátku povíme, co si o něm myslíme, a uvidíte, že i ten největší slon nebo nejrychlejší gepard jsou vlastně docela milí sousedé, když se na ně člověk hezky usměje. Tak šup, otáčejte stránky, ať nám ta zvířátka neutečou na svačinu!

S úctou
vaši pejsek a kočička

ÚVOD

To bylo jednou v neděli, když bylo sluníčko tak akorát žluté a nebe tak akorát modré, že se pejskovi s kočičkou nechtělo jen tak ležet za kamny a počítat mouchy na stropě.

„Víš, kočičko,“ povídal pejsek a důležitě si čistil uši starým kartáčkem, „lidé si pořád povídají o nějaké zoo. Prý je to taková zahrada, kde nerostou jenom kedlubny a petržel, ale rostou tam rovnou celá zvířata. A některá jsou prý tak náramná, že se ani do naší kuchyně nevejdou!“

Kočka si urovnala mašli a moudře pokývala hlavou. „To se podívejme, pejsku! To my se tam musíme jít podívat, abychom věděli, jestli ta zvířata mají taky tak pěkné kožíšky jako my a jestli vědí, jak se správně pije mlíčko z misky. Třeba jim budeme muset s něčím poradit, když jsme takoví zkušený hospodáři.“

A tak si pejsek vzal svou kostkovanou čepici, kočička si vzala čistý šátek, zamkli chaloupku na dva západy (a klíč schovali pod rohožku, aby ho nikdo nenašel, i když o něm všichni věděli) a cupitali po cestě rovnou na autobusovou zastávku u lesa.

JAK JELI AUTOBUSEM DO ZOO A MÁLEM PŘEJELI ZASTÁVKU

„A jak budeme vědět, kdy ten náš autobus pojede?“ povídá pejsek.

„No budeme čekat, dokud nepojede,“ řekla kočička a diví se, že to pejsek neví. „To tak lidé dělají, když chtějí jet někam autobusem.“ Došli tedy na zastávku a čekali.

Čekali a čekali, ale autobus nikde. „Tak se mi zdá, kočičko,“ povídá pejsek, „že to s tím naším cestováním nebude jen tak.“

„Taky mně to tak připadá, pejsku,“ řekla kočička. „Už mě z toho čekání bolí nožičky.“

„A mě zase ocásek,“ stěžuje si pejsek.

„Ocásek?“ diví se kočička. „Jak tě může z čekání bolet ocásek?“

„No jak... Zavrtí se mi pokaždé, když se někde něco šustne. Už už si myslím, že je to autobus, a ocásek se zaraduje.“

„To je ale neposed, ten tvůj ocásek,“ kroutí hlavou kočička. „Co kdybychom ho napomenuli, ať se tolik nevrtí?“

„No můžeme to zkusit,“ povídá pejsek a oba se pustí do toho neposedného ocásku, aby mu vyčinili.

„Ocásku, ocásku, ty jeden neposedo, už se tolik nevrtí!“

Ocásek se skutečně přestal vrtět a pejsek s kočičkou si mysleli, že mu dali co proto. „Jistě se zalekl a bude nás poslouchat!“

Chvíli se nic nedělo a pak najednou nad nimi cosi zapraskalo a vzápětí se ozvalo slabounké chichotání. Dívají se a tamhle na stromě sedí veverka a popadá se za břicho.

„Chichi, chichi!“ chichotá se a ukazuje na pejskův ocásek. „Vrtí se, vrtí se!“

Pejsek s kočičkou vidí, že veverka má pravdu.

„Podívej, jak se ti ta veverka posmívá,“ mračí se kočička. „Vždyť ten tvůj ocásek je jako z divokých vajec! Co bude dělat, až ten náš autobus doopravdy přijede?“

„To se nejspíš roztočí jako vrtule,“ řekl pejsek, a sotva to dořekl, objevil se autobus.

„Už jede!“ vykřikli radostně pejsek s kočičkou a ocásek se jako malá vrtulka roztočil dokolečka.

Když autobus zastavil, pejsek s kočičkou do něj nastoupili a pěkně pozdravili: „Dobrý den!“

„Dobrý den,“ usmál se na ně řidič. „Tak kampak to bude?“

„Do zvířátkové zahrady, prosím pěkně,“ špitla kočička.

„Zvířátkové zahrady, povídáš?“ diví se řidič. „Takovou zastávku já neznám...“

„To je přeci taková velikánská zahrada, co jsou v ní zvířátka,“ vysvětluje pejsek.

„Ach taaak! Vy myslíte zoo?“

„Ano, ano!“ volají pejsek s kočičkou. „Jedeme do zoo!“

„No tak to je jiná,“ směje se pan řidič. „Račte se posadit.“

„Ale co jízdenky?“ diví se kočička. „Ty si nemusíme koupit?“

„Máme s sebou penízky,“ vytahuje se pejsek a ukazuje panu řidiči jejich malou peněženku.

„Jen si je schovejte,“ usmál se řidič. „Ale teď už se honem posaďte a nezapomeňte počítat zastávky. Sedmá zastávka je zoo!“

Pejsek s kočičkou se posadili na zadní sedadla, kde byla dvě volná místa, a autobus se pomaloučku rozjel.

„Jú!“ volali oba nadšeně a tleskali přitom tlapičkami.

Lidé se za nimi otáčeli a usmívali se na ně. To ještě nikdy neviděli cestovat pejska a kočičku autobusem!

„To je hodný ten pan řidič, že nás veze zadarmo,“ zašeptala kočička pejskovi.

„To je,“ přikývl pejsek. „Možná, že zvířátka v autobuse nemusí platit. A my jsme přeci zvířátka, i když se chováme jako lidé!“

„Možná.“

Oba si ještě chvíli povídali a dívali se z okna. Pozorovali krajinu a počítali zastávky. Ale protože byli tuze unavení, přišlo na ně spaní. A tak v tom autobuse usnuli...

„Zoo! Vystupovat!“ zavolal řidič, když zastavil před zoologickou zahradou. Dával pozor, aby mu pejsek s kočičkou nepřejeli zastávku. Však dobře viděl, jak celou cestu podřimují!

Oba se probudili, poděkovali panu řidiči a pěkně se s ním rozloučili. Pak se vzali za tlapičky a vydali se k bráně.

„Dobrý den, dvě vstupenky, prosím,“ řekla kočička milé paní na pokladně.

„A pro kohopak?“ ptá se udiveně pokladní.

„No přeci pro mne a pro pejska,“ odpověděla kočička.

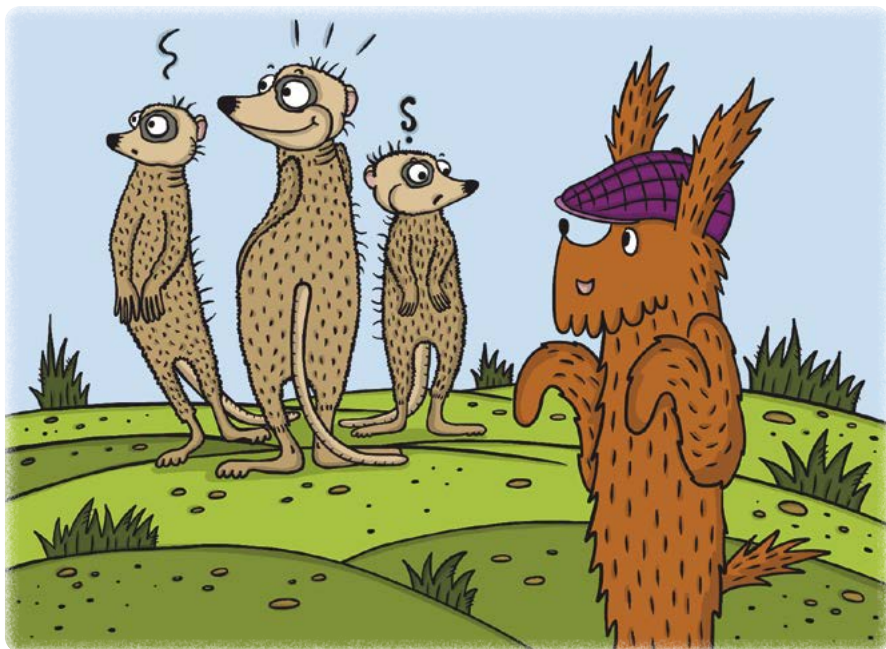
„To jsou mi věci,“ diví se dál ta usměvavá paní. „Ještě se nestalo, aby si do zoo kupovala zvířátka vstupenky.“ A protože nevěděla, co s nimi, zavolala paní ředitelku. Paní ředitelka byla velmi mile překvapena, když uviděla pejska a kočičku. „To jsou mi ale návštěvníci!“ usmála se na ně a pustila je do zahrady zadarmo. „Přece nám pejsek s kočičkou nebudou platit za vstup do zoo, to dá rozum!“ Pak se s pejskem a kočičkou rozloučila a popřála jim pěkný den.

O SURIKATÁCH, KTERÉ MĚLY V HLAVĚ JEN HLÍDÁNÍ A V BŘÍŠKU SAMÉ NOHATÉ BROUKY

Pejsek s kočičkou šli a šli, až došli k výběhu, kde stálo v pozoru několik malých zvířátek. Byla to rodinka surikat.

„Jemine, pejsku,“ povídá kočička a hned se taky narovнала, „podívej se na ty panáčky! Oni stojí na zadních nohách tak rovně, jako by to byli vojáčky na přehlídce. A jak mají kolem očí ty černé kroužky! To vypadá, jako by celou noc nespali a jenom se dívali do tmy, jestli nejde strašidlo.“

Pejsek začal ty surikaty napodobovat. „Ba ne, kočičko, to nebudou vojáčky. Já si myslím, že tyhle surikaty jsou hrozně

zvědavé, ještě víc než ty! Ony stojí tak vysoko, aby viděly, jestli už paní u stánku neotvírá pytlík s preclíky. A ty černé brýle mají proto, aby je sluníčko nepálilo do očí, když takhle pořád koukají do nebe.“ A pak těm surikatám povídá: „Poslyšte, pročpak tam tak stojíte? Nechcete si jít zaběhat? Tamhle je náramná louka a já tam viděl kosa, který si o sobě moc myslí.“

Surikata ani nepohnula hlavou, jen koutkem pusy zamumlala: „Nemůžu. Já jsem strážce obzoru. Kdybych si šla hrát, kdo by hlídal, jestli se neblíží orel nebo jestli pán v modré zástěře nenese kýbl s červíky? My surikaty máme zodpovědnost. My neštěkáme jen tak do větru.“

Kočka se protáhla. „To zní sice důležitě, ale stát takhle celý den na sluníčku... nebolí vás z toho v kříži? My doma s pejskem raději pečeme dorty nebo věšíme prádlo. To je mnohem větší zábava než dělat živý sloup.“

„Vy pečete dorty?“ podivila se surikata a na vteřinu zapomněla hlídat nebe. „A dáváte do nich cvrčky a brouky?“

„Fujtajbl“, otrásl se pejsek, „my tam dáváme samé dobré věci: syrečky, kousek uzenky a trochu sádla, aby to pěkně klouzalo do krku.“ Surikata se znechuceně vrátila do svého postoje. „No vidíte. Vy jíte sádlo a my hlídáme svět. Každý máme své. Ale teď mne prosím omluvte, musím se soustředit.“

Pejsek a kočka se ještě chvíli dívali, jak surikaty panáčkují.

„To je zvláštní“, drbal se pejsek za uchem, „ony se vůbec nebojí, že jim z toho stání zdřevění nohy. A prý jedí brouky! Představ si, kočičko, že bys místo smetany honila po talíři něco, co má šest nohou, a ještě to utíká.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pejsek a kočička jedou do zoo.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.